

Posudek na práci Venduly Vágnerové Spolková činnost ukrajinské menšiny v Praze v letech 2001-2013

Vypracoval: Mgr. Karel Svoboda, Ph.D.

Vendula Vágnerová se ve své práci zabývá problematikou činnosti ukrajinské menšiny během let 2001-2013. V první části přitom poměrně rozsáhle vymezuje, co vlastně pod pojmem menšina vnímáme. Tato část na mě působí zbytečně nafouklým dojmem, domnívám se, že by jí slušela větší stručnost, i vzhledem k tomu, že těžiště práce je přeci jen jinde. Zajímavý je pak přehled historie vytváření ukrajinských spolků na českém území, kdy zvláště meziválečné období by mohlo sloužit jako námět pro samostatnou práci. To by nemělo sloužit jako kritika, spíše jako nápad ke zpracování. Dále se autorka věnuje sdružování Ukrajinců do jednotlivých organizací, a jejich fungování. V určité fázi se nicméně část obsahu překrývá, jako například vysvětlení vývoje ve vedení Sdružení Ukrajinců a příznivců Ukrajiny v České republice.

Celkové vyznění textu, i přes nesmírnou poctivost zpracování, je spíše popisné než analytické. V některých případech se nemohu zbavit pocitu, že se autorka snažila do práce vměstnat každou informaci, kterou získala. Je tomu tak například v případě míst pořádání každoročních ukrajinských plesů (str. 43). Pokud by bylo vysvětleno, co taková informace říká (například o stavu financí spolku atd.), měla by samozřejmě své místo, jinak je poměrně zbytečná. Autorka se tak věnuje poměrně detailnímu popisu té či oné akce spolků, analýza jako taková pak chybí. Například velmi zajímavá linie problematických vztahů mezi jednotlivými ukrajinskými spolky by si zasloužila hlubší analýzu (str. 76). Podobně mě napadá i možnost hlouběji analyzovat ukrajinská periodika.

Po jazykové stránce jsem nenašel žádnou závažnou chybu. Naopak je vidět, že si autorka dala práci s tím, aby se v ní neobjevovaly překlepy a chyby (našel jsem jediný „publikační činnost sopku“ místo spolku-str. 59). Z výhrad tak mohu zmínit pouze použití oblíbeného obratu místních politiků „bylo diskutováno“ na str. 26. Rovněž obrat „bazírování na detailech“ nepovažuji za zrovna šťastný (str. 69). Za stylistický prohřešek, který je poměrně častý, považuji střídání minulého a přítomného času pro události, které se odehrávaly v minulosti. Ty by měly být popisovány pouze v minulém čase. Autorka se dopustila i jistého zbytečného zosobnění, kdy mluví o vedoucím své práce, který se zúčastnil jednání Občanského fóra Ukrajinců. Taková zmínka text nikam neposouvá, proto by se v práci objevit neměla (str. 26)

Struktura práce je poměrně srozumitelná, i když se přiznám, že v některých případech jsem poněkud tápal. Například v kapitole o menšině se autorka na začátku věnuje vývoji spolků po roce 1989, následně poměrně násilně přeskočí k problému rozdělení Ukrajinců-občanů ČR a Ukrajinců-cizinců. Takové téma do práce samozřejmě patří, ale slušel by mu spíše úvod. Jinak ale autorka postupuje pro mě poměrně pochopitelně.

Za silné stránky práce tak považuji poctivý autorčin přístup, kdy se věnovala rozhovorům s jednotlivými aktéry a do práce zanesla skutečně vše, co o činnosti spolků zjistila. Tato věc ale zároveň představuje i její slabinu. Snahou nevynechat žádnou skutečnost, jakkoli podružnou, se text zbytečně rozšířil a naopak nenahlíží na problém s dostatečným odstupem. Ten by například pomohl i zhodnotit případné konflikty mezi spolky.

Otázka k obhajobě:

- V textu jsou probírány výhradně ukrajinskojazyčné spolky. Máte povědomí i o spolcích, které by se věnovaly ruskojazyčným Ukrajincům?

I přes výhrady, které jsem v posudku uvedl, považuji práci za velmi poctivě vypracovanou a rozhodně zajímavou. Hodnotím ji stupněm **výborně až velmi dobře**, v závislosti na obhajobě i na dalším posudku.

V Praze dne 15. 6.2015

Mgr. Karel Svoboda, Ph.D.